

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์

ศศิตา ชุณหโชคอนันต์*วรพงษ์ แยมงามเหลือ**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะชีวิตก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi - experimental research) one group: pretest – posttest design กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 36 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 20 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างแบ่งเป็นกลุ่ม (cluster random sampling) ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 1 ภาคเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา และ 2) แบบวัดทักษะชีวิต เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) พิจารณาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC) ของ Rovinelli and Hambleton ได้ค่าตั้งแต่ 0.80 – 1.00 ทั้ง 2 เครื่องมือ จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) สำหรับแบบวัด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดทักษะชีวิตในแต่ละองค์ประกอบ และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของทักษะชีวิต ก่อน – หลัง การใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา โดยใช้ paired sample t-test อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะชีวิตหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พลศึกษา ทักษะชีวิต

* นิธิปริญญโท สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ติดต่อผู้พิมพ์: ศศิตา ชุณหโชคอนันต์ e-mail: tata_vnv@hotmail.com มือถือ 095-5200845

วันที่รับบทความ 7 กรกฎาคม 2562 วันที่แก้ไขบทความ 11 มิถุนายน 2563 วันที่ตอบรับ 13 มิถุนายน 2564

Cooperative Learning Management in Physical Education to Enhancing Life Skills for the 6th Grade Students in Pibool Uppatham School

Sasita - Chunhachot-anan* Vorrapong Yamngamlua**

Abstract

The purpose of this research was: 1) to study the effects of cooperative learning management in physical education to enhancing life skills for the 6th grade students in Pibool Uppatham School and 2) to compare life skills before and after cooperative learning management in physical education for the 6th grade students in Pibool Uppatham School. This research was the quasi - experimental research; one group: pretest – posttest design. The samples were 36 students; 20 boys and 16 girls in the 6th grade students in Pibool Uppatham School the second semester of academic year 2018 by cluster random sampling. The duration of this research was 1 semester. Research instruments were composed of 1) cooperative learning lesson plan in physical education and 2) life skills test is a questionnaire which have content validity, determined by 5 experts with the index of item objective congruence (IOC) of Rovinelli and Hambleton had the value between 0.80 - 1.00 both tools and then find the reliability for life skills test by Cronbach's alpha coefficient had the value of all is 0.84. The data were analyzed by percentages, means, standard deviation and compare the average score of life skills before and after using the cooperative learning management in physical education by paired sample t – test with statistical significance at the .05 level.

The research results indicated that: students had better life skills scores after used cooperative learning management in physical education with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Cooperative learning, Physical Education, Life skill

บทนำ

ในสภาพสังคมปัจจุบันการพัฒนาบุคคลในด้านความสามารถและทักษะต่าง ๆ รวมถึงคุณลักษณะที่จะสร้างเสริมให้บุคคลมีคุณภาพ และมีภูมิคุ้มกันในการดำเนินชีวิตเป็นสิ่งที่สำคัญ เพื่อให้บุคคลมีความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยที่แต่ละ

* Master's degree students Physical Education Kasetsart University

** Assistant Professor Dr. Department of Physical Education Kasetsart University

Contract: Sasita - Chunhachot-anan E-mail: tata_vnv@hotmail.com Mobile: 095-5200845

Received: July 7, 2019 ; Revised: June 11, 2020 ; Accepted: June 11, 2021

บุคคลจำเป็นต้องมีกระบวนการคิดและการตัดสินใจที่เหมาะสม จึงจะทำให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดให้สถานศึกษาพัฒนาและสร้างเสริมทักษะชีวิตให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้ เห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น คิดวิเคราะห์ตัดสินใจ และการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ มีทักษะในการจัดการอารมณ์และความเครียด รู้จักการมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น โดยการจัดกิจกรรมที่สร้างเสริมทักษะชีวิตให้แก่ผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554: 3) ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ที่ให้ไว้ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของวิทยาลัยวิชาการศึกษาวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2516 ความว่า

...การฝึกฝนและปลูกฝังความรู้จักเหตุผล ความรู้จักผิดชอบชั่วดี เป็นสิ่งจำเป็นไม่น้อยกว่าการใช้วิชาการ เพราะการรู้จักพิจารณาให้เห็นเหตุเห็นผล ให้รู้จักจำแนกสิ่งผิดชอบชั่วดีได้โดยกระจ่าง ย่อมทำให้มองบุคคล มองสิ่งต่าง ๆ ได้ลึกลงไปจนเห็นความจริง... (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554: 78)

ทักษะชีวิตจัดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการทำให้บุคคลสามารถปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในโลกปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม องค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF, 2001: 1) ได้ให้ความหมายของทักษะชีวิตว่า เป็นความสามารถในการใช้ความรู้ เจตคติ และทักษะต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนพฤติกรรมของบุคคลในการรับมือกับตนเองสำหรับดำเนินชีวิต โดยมีการสร้างทางเลือกที่ดี การต่อต้าน และการจัดการกับสิ่งที่เข้ามาคุกคามต่อการดำเนินชีวิต จากความหมายของ UNICEF จะเห็นได้ว่าทักษะชีวิตนั้น มีความสำคัญ และจำเป็นต้องสร้างให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิตที่ดียิ่งขึ้นไป หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ให้ความสำคัญกับทักษะชีวิตจึงได้กำหนดให้การมีทักษะชีวิตเป็นหนึ่งในจุดหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ข้อ 2 ที่ว่า มีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต และกำหนดให้ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นสมรรถนะสำคัญประการหนึ่งของผู้เรียน สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 6 ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553: 3-9) และจุดหมายของการศึกษา ในด้านการเป็นพลเมือง ข้อ 4) ที่ว่า มีทักษะการดำรงชีวิต เป็นทักษะที่บ่งบอกถึงศักยภาพ ความสามารถ และ สมรรถนะที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข โดยไม่เป็นภาระกับสังคม ประกอบด้วย ทักษะการเรียนรู้ (learning skill) ทักษะการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และทักษะทางสังคม ทักษะในการสร้างจินตนาการ ทักษะการทำงานและความก้าวหน้าในอาชีพ (career progress) ทักษะในการสร้างทรัพยากรทางปัญญา และทักษะการสร้างงานอาชีพด้วยตนเอง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560 อ้างใน วาสนา คุณาภิสิทธิ์, 2561: 110)

พลศึกษา เป็นวิชาหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข จะเห็นได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กล่าวไว้ว่า พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนา

โดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 1) และหากพิจารณาเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้แล้วจะพบว่า พลศึกษานั้นไม่ได้แตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ในส่วนของการมุ่งพัฒนาผู้เรียนในทุกด้านแต่จะแตกต่างกันตรงที่กระบวนการ โดยที่พลศึกษานั้นเป็นวิชาที่ให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้โดยผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 1) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการศึกษาทางพลศึกษาและกีฬา เป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดีไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้ และมีพัฒนาการจากการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีพัฒนาการ ได้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ดังที่ Dyson and Rubin (2003: 48) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นรูปแบบการเรียน การสอนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยที่สมาชิกภายในกลุ่มมีลักษณะและความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนมีความรับผิดชอบไม่เพียงแต่ในการเรียนรู้เนื้อหาเท่านั้น แต่ต้องได้เรียนรู้ร่วมกัน โดยผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนจะได้สร้างเสริมทักษะทางกลไก พัฒนาทักษะทางสังคม ทำงานร่วมกันเป็นทีม ช่วยผู้อื่นในการพัฒนาทักษะ รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง เรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็นและรับฟังผู้อื่นและพัฒนาตนเอง แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning) เป็นแนวทางหนึ่งที่น่าสนใจในการนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา เพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับ Dyson and Grineski (2001: 28) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดและวิธีการหนึ่งที่จะนำไปสู่การปรับปรุงทั้งการสอนและการเรียนรู้พลศึกษา การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่มย่อย ใช้การมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกของผู้เรียน ช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนกลุ่มเดียวกันทำงานที่ต่างกันในสภาพการเรียนรู้ที่เหมือนกัน โดยที่ผู้เรียนทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการทำกลุ่มของตนบรรลุเป้าหมาย เช่นเดียวกับ Hannon and Ratliffe (2004: 30) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้น ช่วยปรับปรุงทักษะสัมพันธ์กับผู้อื่น พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการยอมรับภายในกลุ่ม ซึ่งเป็นการเพิ่มเวลาของผู้สอนกับผู้เรียนในการได้ลงมือปฏิบัติ และความสนุกสนานในชั้นเรียนพลศึกษา ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มาปฏิบัติได้จริงและเป็นการประยุกต์หลักการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์เป็นสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ทุกคน ได้รับการพัฒนาคุณธรรมนำความรู้ตามศักยภาพมีคุณภาพได้มาตรฐานการศึกษาชาติ ดำรงตนอยู่ในสถานะพลเมืองดี และพลเมืองโลกได้อย่างมีความสุขและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งในระดับประถมศึกษานั้น จะมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่ มีความรู้ มีระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม มีสุขภาพกายใจแข็งแรง สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาจึงได้ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมถึงการมีทักษะชีวิตที่ดี เพื่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลเมืองโลก (โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์, 2561: 16-17)

จากความสำคัญของทักษะชีวิตที่จัดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการทำให้นักเรียนสามารถปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในโลกปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม ตามที่หลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ในจุดหมายของหลักสูตรและจัดให้เป็นหนึ่งในสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และวิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข จำเป็นต้องมีแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม ที่จะช่วยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning) เป็นแนวคิดและวิธีการหนึ่งที่จะนำไปสู่การปรับปรุงทั้งการสอนและการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตให้แก่ผู้เรียน ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูพลศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา เพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในการพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะชีวิตก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 103 คน เป็นนักเรียนชาย 60 คน และเป็นนักเรียนหญิง 43 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ 1 ห้องเรียน จำนวน 36 คน เป็นนักเรียนชาย 21 คน และนักเรียนหญิง 15 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างแบ่งเป็นกลุ่ม (cluster random sampling) (ประคอง กรรณสูตร, 2542: 9)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา ทั้งหมด 1 ภาคเรียน สัปดาห์ละ 1 คาบ คาบละ 60 นาที และแบบวัดทักษะชีวิต

การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการดำเนินการดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำวิทยานิพนธ์จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เสนอผู้อำนวยการสถานศึกษา เพื่อขอความร่วมมือจากหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา และครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์
2. จัดเตรียมและตรวจสอบความพร้อมของอุปกรณ์ และสถานที่สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ให้ผู้เรียนตอบคำถามแบบวัดทักษะชีวิตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในสัปดาห์ที่ 1 ก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการจัดการเรียนรู้ และเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา กับกลุ่มตัวอย่างพร้อมกับการรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลา 1 ภาคเรียน ตามวันและเวลาที่นัดหมายคือ 1 คาบต่อสัปดาห์ โดยเริ่มดำเนินการจัดการ

เรียนรู้ในสัปดาห์ที่ 2 - 18 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิต เป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

4.1 ขั้นเตรียม ผู้วิจัยใช้รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับสมาชิกภายในกลุ่ม และมีการฝึกเป็นผู้นำและผู้ตามเพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนได้พึ่งพาอาศัยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และได้ฝึกกระบวนการกลุ่มไปพร้อม ๆ กัน

4.2 ขั้นอธิบายและสาธิต ผู้วิจัยได้ใช้ขั้นนี้ในการให้ความรู้ที่ถูกต้องด้วยวิธีการสอนแบบอธิบายและสาธิตเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียน

4.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับสมาชิกภายในกลุ่มในการฝึกทักษะ และแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนได้พึ่งพาอาศัยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และฝึกกระบวนการกลุ่มให้กับนักเรียน

4.4 ขั้นนำไปใช้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในกลุ่มโดยใช้เกม เพื่อสร้างความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน และเพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนได้พึ่งพาอาศัยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ได้เรียนรู้ร่วมกันผ่านทักษะทางสังคม และมีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม

4.5 ขั้นสรุป ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับสมาชิกภายในกลุ่ม และมีการฝึกเป็นผู้นำและผู้ตามเพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนได้พึ่งพาอาศัยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และฝึกกระบวนการกลุ่มร่วมกัน นอกจากนี้ขั้นนี้ผู้วิจัยได้นำเทคนิคคำถาม R-C-A มาใช้ในการสร้างเสริมทักษะชีวิต ด้วยการตั้งประเด็นคำถามจากการร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งเพื่อสะท้อนให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ สะท้อน เชื่อมโยง และประยุกต์ใช้ให้เกิดการพัฒนาทักษะชีวิตอย่างต่อเนื่องและเกิดเป็นองค์ความรู้โดยเริ่มจากการสะท้อนมุมมอง แล้วคิด เชื่อมโยง และจบด้วยคำถามให้อภิปรายเพื่อการประยุกต์ใช้ การนำเทคนิคคำถาม R-C-A มาใช้นั้นมีความสำคัญกับการสร้างเสริมทักษะชีวิตเป็นอย่างมาก ดังที่ เพชรรัตน์ จงนิมิตสถาพร และ นภาพร วรเนตรสุดาทิพย์ (2556: 5) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้เทคนิคคำถาม R-C-A เพื่อการสนทนา อภิปราย มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะชีวิตเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ เชื่อมโยง ระหว่างการเรียนรู้ และพฤติกรรมการเรียนรู้กับประสบการณ์ให้กับชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ ได้ร่วมแบ่งปันความคิดเห็นและประสบการณ์ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นอย่างต่อเนื่อง เป็นการคิดอย่างมีวิจารณญาณ นำไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และยังเป็นส่งเสริมการคิดขั้นสูงครูจะต้องใช้เทคนิคการตั้งคำถามให้นักเรียนสะท้อน เชื่อมโยง ปรับใช้ (R-C-A) ในการพัฒนาทักษะการดำเนินชีวิตในชั้นบวก หลังสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหา สาระ วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดในรายวิชาที่หลักสูตรในแต่ละกิจกรรมหรือแต่ละชั่วโมงเรียนสม่ำเสมอ จึงจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่แท้จริงในตัวนักเรียน

5. ให้ผู้เรียนตอบคำถามแบบวัดทักษะชีวิตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในสัปดาห์ที่ 19 หลังจากที่ได้ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้น และเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดทักษะชีวิตในแต่ละองค์ประกอบ
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของทักษะชีวิต ก่อน – หลัง การใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา โดยใช้ paired sample t – test อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและความเรียง

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแนวทางการดำเนินการวิเคราะห์และได้นำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบที่ 1	N	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{d}$	t-test	df	p-value
ก่อนเรียน	36	3.70	0.55	.08	-4.647	35	.000*
หลังเรียน	36	3.78	0.50				

* $p < .05$

จากตารางที่ 1 แสดงว่า นักเรียนมีการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบที่ 2	N	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{d}$	t-test	df	p-value
ก่อนเรียน	36	3.19	0.61	.18	-6.204	35	.000*
หลังเรียน	36	3.37	0.53				

* $p < .05$

จากตารางที่ 2 แสดงว่า นักเรียนมีการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบการจัดการกับอารมณ์และความเครียด ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบที่ 3	N	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{d}$	t-test	df	p-value
ก่อนเรียน	36	3.28	0.58	.14	-4.214	35	.000*
หลังเรียน	36	3.43	0.46				

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 แสดงว่า นักเรียนมีการจัดการกับอารมณ์และความเครียดดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบที่ 4	N	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{d}$	t-test	df	p-value
ก่อนเรียน	36	3.39	0.69	.11	-3.451	35	.001*
หลังเรียน	36	3.50	0.57				

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 แสดงว่า นักเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบทักษะชีวิตก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ทักษะชีวิต	N	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{d}$	t-test	df	p-value
ก่อนเรียน	36	3.39	0.50	.13	-6.454	35	.000*
หลังเรียน	36	3.52	0.42				

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 แสดงว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะชีวิตหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนมีคะแนนทักษะชีวิตหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะชีวิตในแต่ละองค์ประกอบ ได้ผลดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พบว่านักเรียนมีการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่นหลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.50) สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.55) เพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งเสริมให้นักเรียนรู้

ความถนัด ความสามารถ จุดเด่น จุดด้อยของตนเอง และเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล เห็นคุณค่า และภาคภูมิใจในตนเองและผู้อื่น รวมไปถึงการมีความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งสอดคล้องกับ Dyson and Rubin (2003: 48) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ได้สร้างเสริมทักษะ กลไก พัฒนาทักษะทางสังคม ทำงานร่วมกันเป็นทีม ช่วยผู้อื่นในการพัฒนาทักษะ รับผิดชอบในการเรียนรู้ ของตนเอง เรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็นและรับฟังผู้อื่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร สุวรรณปักษ์ (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนน เฉลี่ยด้านการตระหนักรู้ในตนเองหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ประกอบที่ 2 การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ พบว่านักเรียน มีการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์หลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.37$, S.D. = 0.53) สูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.61) เนื่องจากการจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งบางครั้งอาจเกิดปัญหาและอุปสรรคให้นักเรียนได้ ร่วมกันคิดหาวิธีแก้ไขจึงช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ นุชลี อุบภัย (2558: 174) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ (cooperative learning) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเองหรือเกิด การเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนได้ด้วยตนเองจากการพูดคุยสนทนาปัญหาร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเน้นว่ากระบวนการทาง สังคมมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นให้บุคคลเกิดการปรับแต่งและพัฒนาความคิดของตนเอง ทำให้เกิดการ เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศพร สุวรรณปักษ์ (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิต สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านการคิด วิเคราะห์ วิจาร์ณ การตัดสินใจและแก้ปัญหา หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงกว่าก่อน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ประกอบที่ 3 การจัดการกับอารมณ์และความเครียด พบว่านักเรียนมีการจัดการกับ อารมณ์และความเครียดดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยการจัดการกับอารมณ์ และความเครียด หลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.46) สูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.28$, S.D. = 0.58) เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน จึงทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะปรับตัว รู้เท่าทันอารมณ์ตนเองและผู้อื่นรู้วิธีการควบคุมอารมณ์ของตนเอง รู้วิธีผ่อนคลาย รู้จักหลีกเลี่ยงและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ทำให้เกิดอารมณ์ไม่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ ชนาธิป พรกุล (2555: 36-37) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีจุดประสงค์ให้นักเรียนพัฒนา สติปัญญา คือทักษะการคิด พัฒนาทักษะทางสังคม คือมีการร่วมมือ การช่วยเหลือ การปฏิสัมพันธ์ในทาง สร้างสรรค์ ความอดทนต่อความแตกต่าง เรียนรู้ในการฟังพาคคนอื่น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการ ทำงานเป็นทีม และพัฒนาดตนเอง คือมีการควบคุมตนเองในการเรียน เข้าใจตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง มีความเชื่อมั่น และ วิद्या ประชากุล และ ประสาท เนื่องเฉลิม (2553: 205) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบ ร่วมมือเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขัน

กันการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์แพ้-ชนะ ต่างจากการร่วมมือกันซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ ชนะ-ชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา

องค์ประกอบที่ 4 การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น พบว่านักเรียนมีการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่นดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น หลังการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.57) สูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = 0.69) เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะ เข้าใจมุมมอง อารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่น วางตัวได้ถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Hannon and Ratliffe (2004: 30) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยปรับปรุง ทักษะสัมพันธ์กับผู้อื่น พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการยอมรับภายในกลุ่ม ซึ่งเป็นการเพิ่มเวลาของผู้สอน กับผู้เรียน เวลาในการได้ลงมือปฏิบัติ และความสนุกสนานในชั้นเรียนพลศึกษา ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มา ปฏิบัติได้จริง และการประยุกต์หลักการสอนของครู และเป็นไปในทางเดียวกับงานวิจัยของ Goudas and Magotsiou (2009: 356) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือใน วิชาพลศึกษาที่มีต่อทักษะทางสังคมและเจตคติต่อการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียนของนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีทักษะทางสังคมและเจตคติต่อการทำงานเป็นกลุ่ม เพิ่มขึ้น

2. การเปรียบเทียบทักษะชีวิตก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะชีวิตหลัง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานการวิจัย เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษา เป็นแนวคิดและวิธีการหนึ่ง ที่ จะนำไปสู่การปรับปรุงทั้งการสอน และการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษา ที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน ได้ ทำงานหรือฝึกปฏิบัติร่วมกันในกลุ่มย่อย ทำให้ทำให้ผู้เรียนได้สร้างเสริมทักษะกลไก และยังช่วยปรับปรุง ทักษะสัมพันธ์กับผู้อื่น พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่มให้แก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Dyson and Rubin (2003: 48) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ รูปแบบการเรียน การสอนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อย ที่สมาชิกภายในกลุ่มมีลักษณะ และความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนมีความรับผิดชอบไม่เพียงแต่ในการเรียนรู้เนื้อหาเท่านั้น แต่ยังช่วยให้พวกเขาได้เรียนรู้ร่วมกันด้วย การเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนได้เสริมสร้างทักษะกลไก พัฒนาทักษะทางสังคม ทำงานร่วมกันเป็นทีม ช่วยผู้อื่นในการพัฒนาทักษะ รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง เรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็นและรับฟัง ผู้อื่น และพัฒนานตนเอง และรวมถึง Hannon and Ratliffe (2004: 30) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยปรับปรุงทักษะสัมพันธ์กับผู้อื่น พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการยอมรับภายใน กลุ่ม ซึ่งเป็นการเพิ่มเวลาของผู้เรียนกับผู้สอน เวลาในการได้ลงมือปฏิบัติ และความสนุกสนานในชั้นเรียน พลศึกษา ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มาปฏิบัติได้จริง และการประยุกต์หลักการสอนของครู

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิต ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการใช้เทคนิคคำถาม R-C-A ท้ายคาบเพื่อให้ผู้เรียนเปิดเผยตัวเองผ่านการสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ได้คิดเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิม และได้ประยุกต์ความรู้ที่ได้นั้นไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน

2. กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตนั้น ครูผู้สอนควรมีวิธีการจัดกลุ่มที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และสอดคล้องกับเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้

3. การเลือกใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาครูผู้สอนต้องสรุปให้ได้ว่าผู้เรียนจะได้เรียนรู้อะไรจากกิจกรรมที่จัดให้ รวมถึงความเหมาะสมระหว่างกิจกรรมกับผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ เช่น องค์ประกอบการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ในวิชาพลศึกษา เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2552. *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2552. *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2553. *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2561, จาก <http://www.moe.go.th/main2/plan/p-r-b42-01.htm>.
- ชนาธิป พรกุล. 2555. *การออกแบบการสอน การบูรณาการ การอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศพร สุวรรณปักษ์. 2550. *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นุชลี อุปภัย. 2558. *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง กรณสุต. 2542. *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพชรรัตน์ จงนิมิตสถาพร และ นภาพร วรเนตรสุตาพิทย์. 2556. เทคนิคคำถาม R-C-A กับการพัฒนาทักษะชีวิต. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 36(2), 1-5.
- โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์. 2561. *คู่มือ นักเรียนและผู้ปกครอง ปีการศึกษา 2561*. กรุงเทพฯ: ธรรมรักษ์
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548. *รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีณา ประชากุล และ ประสาท เนืองเฉลิม. 2553. *รูปแบบการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2562. *หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ฉบับปรับปรุง 2561*

(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: SCL

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554. *การพัฒนาทักษะชีวิตในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2561, จาก <https://www.tathong.ac.th/.../การพัฒนาทักษะชีวิตในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน%20thai.pdf>.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554. *แนวทางการพัฒนาทักษะชีวิตบูรณาการการเรียนการสอน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2561, จาก https://www.pkn2.go.th/download_count2.php?id=156.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2554. *การสร้าง “ทักษะชีวิต” ตามจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนระดับประถมศึกษา – มัธยมศึกษา*. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2561, จาก https://books.google.com/books/about/การเสริมสร้าง.html?id=66_MoQEACAAJ.

Dyson, B. and S. Grineski. 2001. Using Cooperative Learning Structures in Physical Education. *Journal of Physical Education Recreation and Dance*, 72(2), 28-31.

Dyson, B. and A. Rubin. 2003. Implementing Cooperative Learning in Elementary Physical Education. *Journal of Physical Education Recreation and Dance*, 71(1), 48-55.

Goudas, M. and E. Magotsiou. 2009. The Effects of a Cooperative Physical Education Program on Students' Social Skills. *Journal of Applied Sport Psychology*, 21(3), 356-364.

Hannon, J. C. and T. Ratliffe. 2004. Cooperative Learning in Physical Education. *A Journal For Physical Education and Sport Educators*, 17(5), 29-32.

UNICEF. 2001. *Life Skills*. Retrieved May 5, 2018. From <http://www.unicef.org/lifeskills/index.html>.